

Cazinoul

SUMARUL:

<i>Chitanşa</i>	Colonel I. Nicolini
<i>Chemare</i>	" "
<i>Grou în timp de pace</i>	Locot. Felea Gh.
<i>Flori scuturate</i>	Maior Holban Nicolae
<i>Cuvânt Sfânt</i>	Colonel I. Nicolini
<i>Cugetări</i>	" "
<i>Soarta</i>	" "
<i>Mici sovăiri</i>	Lt. Negulescu C-tin
<i>Groilor morţi</i>	Căpitan Doctor A. Someş
<i>La Mormântul Groului Necunoscut</i>	" " "
<i>Cincinat Davelescu a murit</i>	Sub-Lt. Bratu C.
<i>Cronica veselă</i>	
<i>De ruinele Târgoviştei</i>	Sub-Lt. Bratu C.
<i>Pagina veselă</i>	" "
<i>Ghicitori militare, epigrame</i>	Sub-Lt. Emanoil I.

— TÂRGOVIŞTE —

CAZINOU

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA:

CAZINOU DE OFITERILOR REG. III DÂMBOVIȚA N°. 22

— COMITETUL CAZINOUULUI —

CHITANȚA

Era în luna August 1917.

Luptele pe Răchitașul Mic erau în toi: tunurile bubuiau cu așa furie, în cât pământul se sguđuia, mugind, de răsunau văile munților de la Cașin la Mărășești. Atacuri, contra-atacuri, grenade și ploaia de ghiulele, se repetau; iar furia lor trântise la pământ întreaga pădure de pe vârful Răchitașului.

Eram la postul de comandă și căutam legătura telefonică cu artileria. Adjutantul citea bilețelele (rapoarte), ce soseau de pe front.

Răniții treceau neîntrerupt prin fața mea, către postul de ajutor al batalionului, care era la câți-va pași, într'o răpă.

Deodată aud: Să trăiți, Domnule Căpitan!
Ridic capul.

În fața mea se găsea un soldat, care, cu mâna dreaptă, ținea o pușcă mitralieră; mâna stângă era ruptă deasupra cotului și atârna, abea ținută de o bucată din postavul dela mâneca tunicii.

Sângele curgea șiroi.

Fața suptă și hainele pline de pământ amestecat cu sânge.

Instinctiv, cineva de lângă mine, sare în ajutor, voind să-i ia pușca din mână.

El însă se adresează către mine zicând: „Domnule Căpitan, poftim pușca și dă-mi chitanță, să nu zică Domnul Locotenent că am lăsat-o.... Eu am mai rămas din grupă și am tras, dar....”

N'a mai terminat ce avea de spus, căci, din cauza sângelui pierdut, glasul se stinse și căzu pe brațele camaradului ce era lângă el.

Sosise și o targă pe care a fost așezat.

Toți credeau că e mort. Targa era gata de plecare.

Deodată, se ridică pe targă și strigă:

— Chitanța Domnule Căpitan!

I-am dat chitanța și a fost dus la postul de ajutor. Medicul l-a pansat, i-a făcut injecția contra tetanosului și la evacuat.

Trecuseră câte-va luni.

Eram pe aceeași poziție, la acelaș post de comandă.

Venea curierul de la postul comandă regiment.

Cum m'a văzut, a ridicat vesel o scrisoare. Într'o clipă mi s'au cinematografiat în minte toți ai mei, despre care nu știam nimic.

Credeam că este scrisoarea mea.

În fine curierul îmi dă scrisoarea.

Citesc adresa:

„Domnului Locotenent Popescu Anton, Comandantul Companiei a II-a, Batalionul I”.

M'am liniștit, căci nu era a mea; dar întreb pe curier: de ce râdeai când ai arătat scrisoarea?.

El răspunde: Ia citiți Domnule Maior și o să vedeți!.

Citesc conținutul următor:

„Să trăiți Domnule Locotenent. Eu soldatul „Dănecl, mă aflu în spitalul A. Cu ajutorul lui

„Dumnezeu sunt mai bine. Dumneavoastră ce „mai faceți? Vă rog să-mi scrieți dacă v'a dat

„Domnul Căpitan pușca mea. Am chitanță dela „Dânsul. Să trăiți Domnule Locotenent și să ne

„vedem sănătoși.

„Voi veni și eu în curând să-mi dați pușca și să dau chitanța”.

(ss) Soldatul Dănecl

Atunci, am înțeles bucuria curierului și m'am bucurat și eu, rămânând până astăzi în admirația bravului ostaș român.

Reconstituită de Colonelul Nicolin, Comandantul Batalionului în care a fost Dănecl.

Chemare

I

Vă chem popoare,
                     cu mintea să priviți,
 La aștri cerului,
                     pe care voi îi știți,
 Și să vedeți calea,
                     pe care urmează,
 Că în *echilibru*,
                     precis se desenează.

* * *

Acest *echilibru*
                     în infinit se'ntinde,
 Intreg Universul,
                     constant îl cuprinde,
 In ciclul de forțe,
                     ce sunt un component,
 Ce s'armonizează,
                     cu un compliment.

* * *

Complimentu-acesta,
                     nu-i încă definit.
 Pentru om e, încă
                     abstractul infinit.
 Dar omul prinzându-l
                     în simț, la botezat:
Dumnezeu — Cel — *Vejnic*,
                     Ce totul a creat.

II

El, poartă nacela,
                     vieței omenești,
 Pe drumul *vejniciei*
                     în sferile cerești;
 Și 'n circuit de duhuri,
                     pe globul pământesc,
 Sute de popoare,
                     prin El se rânduiesc.

* * *

Popoarele 'n viață,
                     se deosibesc
 Prin duhul gândirei
                     ce ele definesc.
Gândirea, sublimul
                     mister *Dumnezeesc*;
 Prin *grai*, cristalizează
                     duhul omenesc.

* * *

Astfel, Domnul ce e,
                     A tot stăpânitor,
 Aștrii, *echilibru*,
                     viață și popor,
 Cuprinde și poartă,
                     cu a Sa pronie,
Vejnic într'o lege,
                     numită : *Armonie* !

III

Sunt însă popoare,
                     care au afirmat :
 Că nu e Dumnezeu
                     că El nu a creat ;
 Că omul prin sine
                     totul stăpânește ;
 Și că prin forța-i
                     orice cucerește.

* * *

Ei vor a nimici,
                     orice armonie ;
 Și cred că prin forță
                     stăpâni pot să fie,
 Pe orice popor,
                     ce forța creatoare,
 Ține în viață,
                     sub ceresul soare.

* * *

Mintea lor nu poate
                     nici cum a cuprinde
 Legea ce viață,
                     din duhuri desprinde ;
 Și în *echilibru*
                     ce timpul punctează,
 Ei văd numai forța
                     ce-i interesează.

IV

Legea este lege,
                     de Domnul hărăzită ;
 Armonia 'n totul
                     este rânduită
 Poporul ce acestea,
                     nu a învățat :
 Peirei prin *grai*-i,
                     este destinat.

* * *

Timpul e Magistrul
                     ce ne demonstrează,
 Că poporul care,
                     nu-și armonizează
 Vieța ce Domnul,
                     ca zestre i-a dat
 Cu alte popoare :
                     nici urmă n'a lăsat

* * *

Și acum din nou,
                     vă chem și zic : popoare !
Forța ce viață,
                     vă dă la fiecare,
E Armonia,
                     ce totul stăpânește !
Prin ea țeseți gratul,
                     ce vă definește !

EROU IN TIMP DE PACE

de LT. FELEA GH., din Reg. III D-vița, No. 22.

În partea cea mai extremă a frontierei românești, către Ungaria, în localitatea Cenad, mă aflam în viligiatură, la sfârșitul lunei August, al acestui an. În această localitate, întâmplarea a făcut ca, în momentul sosirii mele acolo, să aflu că este Comandant al Plotonului de Grăniceri, un fost coleg al meu, de Școală Specială și care avea pentru a 2-a zi înmormântarea unui soldat grănicer — din plotonul său — împușcat de un ungur, tocmai în momentul când făcea partrulare în sectorul care îi era încredințat.

Niciodată în viață, nu am fost pătruns de duioșie sufletească față de un soldat, ca în clipa aflării acestui eveniment. Niciodată sufletul meu nu s'a sgduit mai puternic și nu a simțit legătura, ce se creiază între un ostaș căzut la datorie și comandantul său. Este aprecierea jertfei celui care și-a împlinit cu sfințenie datoria făcută prin jurământul de credință.

M'am hotărât, din primul moment, să particip la înmormântare, cu toată ființa mea: să cinstesc acest suflet de *erou necunoscut în timp de pace*.

Era o zi de Duminecă. Comuna Cenad cu populațiune mixtă de români, sârbi, svabi și unguri, are ocazia să vadă o solemnitate tristă cu caracter ostășesc.

Ce am văzut?

Românii din această localitate, împreună cu autoritățile bisericești și școlare, poliția locală și plotonul de grăniceri, în frunte cu Comandantul Batalionului, Comandantul Companiei și al Plotonului — au fost prezenți la datorie.

Restul de locuitori — ce pretind că sunt cetățeni români, dar numai la drepturi și dezertori la cele mai elementare îndatoriri morale, către pământul și țara în care trăesc — au ilustrat printr'o complectă absență.

Ce am aflat despre moartea acestui Erou?

Spre amurgul unei seri, grănicerul Pavel Ion, cu un alt camarad, a observat un necunoscut la 30—40 m., care se strecura prin porumb venind dinspre Ungaria. Au făcut somațiile legale, la care individul neidentificat, a încercat să fugă înapoi, urmărit de cei 2 camarazi grăniceri.

Pavel, văzând direcția ce a luat spionul, s'a despărțit de camaradul său și a calculat un alt drum ca să-i tae calea fugarului. În acel moment apare viclenia celui care era urmărit. În

loc de a fugi în linie dreaptă prin porumb, a luat o direcție de zig-zag, pentru a deruta pe urmăritori.

Soldatul Pavel Ion, prin îndrăsneala și inițiativa ce a avut-o, a făcut, la un moment dat, să se găsească față în față cu spionul, care, având a alege între viață și moarte, a lovit cu un glonț de revolver Steyer, pe bravul grănicer, omorându-l pe loc.

La detunătura armei, a sosit celălalt grănicer, care l'a găsit căzut pe spate, cu arma în mână și cu fața către dușmanul său.

Pavel și-a făcut datoria!

L'am văzut pe catafalc.

Pe fața lui se citea părerea de rău că scăpase pe dușman, dar se citea și durerea despărțirii lui de unicu-i copilaș, ce lasă fără sprijin în satul Târnava.

Atmosfera îndoliată, de această jalnică privești, făcea ca inimile românilor să se strângă într'un grup de fantome, ce păreau a căta către ceruri întărirea zidului de suflete românești, la granița Scumpei Români.

L'am urmat la locul de veci; dar dela plecare și până acum, spiritul acestui brav erou îmi spune neconținut să vorbesc, ceva, fraților din interiorul Țării.

Și iață ce:

Siguranța graniței este în pază de eroi. Pavel a dovedit-o; dar el mai spune încă:

„Nu este destul atât:

Zidul sufletesc, curat de Români — trebuie consolidat, cât mai repede, la hotar —.

Și pentru că am simțit acest adevăr într'o împrejurare așa de duioasă, dar înviorătoare; mi-am propus de datorie, să mă spovedesc aci, în revista camarazilor din Regimentul meu, spunând: Pavel a fost un erou din timp de pace, iar prin cinstirea morții lui, a ales grâul din pleavă.

Viața este o problemă
cu o singură soluție: „Mișcarea“

Fericirea este balanța sănătății
tale, care stă în echilibru
având:

— Deoparte: Măsura puterilor proprii;

— Dealta: Voința, inteligența și răbdarea.

I. N.

Flori scuturate

I

Flori frumoase de altădată,
O! cât v'am iubit pe voi,
Astăzi privesc cu mâhnire,
Zăceți triste sub noroi,
Flori frumoase, de altădată!

II

Vântul toamnei, vântul rece,
Acum chiar dacă'ați mai fi
Ne'ncetat și fără milă,
Cu asprime v'ar lovi,
Vântul toamnei, vântul rece....

III

E'n zadar durerea voastră,
Pe seninul de altădată
Peste strălucirea toată,
Nori întunecoși apasă.
E'n zadar durerea voastră!

IV

Amintirile-mi trecute
Dintre neguri se desprind,
Către mine'n pâlcuri sboară
Lin, și către voi pogoară
Și-n desmerdări duioase
Vă contempla, vă cuprind
Amintirile-mi trecute!

Maior Holban N.

Cuvântul sfânt

In sbor suind
spre bolta cea albastră,
Purtat de gândul
pasăre măiastră,
Cătai in sus spre ceruri
și apoi spre pământ,
Să aflu, care este,
acum, cuvântul sfânt!

O undă nevăzută
făptura mi-a cuprins,
Și'n zarea minții mele
îndată s'a aprins
O zână, mult duioasă,
cu ochi fermecători,
Intr' o aureolă
de parfum, de flori!

Un zumzet de mărgăritare
Păru c'aud în depărtare!
Dar iată: se distinge lămurit
Că transformată în zână, România
a vorbit:

„Cuvântul sfânt ce-ai căutat,
„Cercetător, prin mine ai aflat.
„Domnul zice: tu să-l spui
„In Țara noastră, ori și cui.

„Pământul Românesc e destinat,
„Prin sângele ce l'a udat
„Numai flori pe el să crească
„Și eroi, să-l stăpânească!

„Eroi, să spui la fiecare,
„Să fie în lupta care,
„Pornit'acum spre cucerire,
„De înaltă strălucire!

Colonel I. Nicolin.

Cugetări

Fericirea se marchează în
inima omului prin o
clipă de echilibru.

Răbdarea este rezultanta:
sănătății, bunătații și voinței.

Muncind cu răbdare
Nu e lucru mare,
Greul să învingi,
Ținta să atingi.

Cu vorbe dulci te faci
Ca ori și cui să placi;
Adevăr dacă vorbești,
Mai rari prieteni găsești

Trebue să cauți să știi
Și multe să cunoști
Ca'n stare să fii
Să lămurești pe proști

I. N.

SOARTA

O! misterioasă Soartă
Cum omul nimicești
Și bunele lui gânduri
Inchizi în patru scânduri!

Săgalnică'n viață
Dai omului speranță,
Să creadă'n fericire
Și chiar în nemurire.

Ii dai avânt în lupte
Și-l faci ca să asculte
De-al tinereții vis
Zorindu-l spre abis!

Iar când judecata
inima'nfrânează,
Când pasul și fapta
omul calculează,
Atunci îl momești
cu roadele gândirii,
Ce par'că-i arată,
tronul fericirii!

Când firul vieții
începe a se scurta,

Când omul începe,
a se cerceta,

Tu râzi și salți
de bucurie,

Că unul se duce
și altul o să vie!

Abia atuncea,
faci să se'nțeleagă,

Că soarta e una,
pentru lumea întreagă

Că fiecare om,
este călător,

Și că numai Tatăl,
e neperitor!

Colonel I. Nicolin

MICI ȘOVĂIRI

— Note din viața militară —

Era în anul 1934.

Tânărul Ilie Baci, cioban de mic copil pe munții Mușcelului, spre sfârșitul primăverii, a primit ordinul de chemare sub Drapel.

În viața lui fusese odată la târg și de vre-o trei ori, în comuna unde se născuse.

Cunoștea oile după behăit, berbecii după coarne, lupul și ursul după urmă. Cunoștea toți brazi după munții Prisecii, căci pe fiecare își săpase numele în coajă cu briceagul; știa carte căci învățase singur pe crestele munților, înconjurat de oi și păzit de câini. În luna lui Aprilie când începuse să se desprimăvăreze, Ilie Baci trebuia să se prezinte la cătănie. A plâns trei zile la rând, a sărutat toate oile pe bot și la nămiezi dă la câini câte o mămăligă întreagă.

Într-o bună dimineață de April, cu bunda de plocat pe umeri, cu teșila pe spate și cu bâta subțioară, a tăiat drumul lung al Târgoviștei, peste plaiul Curmăturii, de unde se deschidea poteca spre cetatea Basarabilor, de care știa doar din auzite.

Și a mers cale bună, două zile fără odihnă, până în dimineața zilei de a treia.

La poarta regimentului. Santinela! O namilă de om, cu o căciulă mișoasă pe cap, cu bâta de corn afumat în mână și teșila plină cu legume, da târcoale și se tot uita în curtea cazărmei.

— Ce vrei mă vere?... întreabă sentinela.

— Apoi! ...am venit la armată.

Din câteva cuvinte se înțelese și Ilie Baci, intră ca recrut pe poarta cazărmei, cu direcția serviciul mobilizării și dat ca tunar la o companie de specialitate.

Au trecut 3—4 săptămâni de atunci. Ce bătea de cap pe bietul om, să învețe „numirile“ astea militare, că tare-s încâlcite; trebuie să faci capul calendar să îți minte „cădență, trafectorie, anti-lerie, mitralera“ și câte... O! Doamne.

Dar într-o zi, ca toate zilele, Lăcatus, cornistul regimentului sună onorul la general.

Pe alea care venea dela intrarea principală, mergea încet un grup de ofițeri, în cap cu generalul comandantul corpului de armată.

Se făcea teorie asupra funcționării tunului.

Un scurt raport prezentat de locotenentul lor și apoi generalul începe să se convingă prin întrebări de cele învățate.

Cine era mai isteț? Cine răspundea mai bine? Soldatul recrut Ilie Baci.

Cu zâmbetul pe buze general, feliță pe Locotenent și voi să plece.

Dar la 30 de m. de ei, se găsea un grup de soldați cu o mitralieră, ce așteptau rândul inspecției.

De par'că ar fi uitat ceva, generalul se întoarce și întrebă pe soldatul Ilie Baciuc:

— Ce armă este acolo?

— Să trăiți Domnule General, aia este... un puiuleț de tun.

Toți ofițerii se uitau nedumeriți, zâmbind unul către altul.

Generalul continuă a întreba:

— Bine. Dar cine a făcut-o?

— Să trăiți, Domnule Generale, apoi cine să-l facă? tunari cu tunoica, arătând cu o mână tunul lor, iar cu cealaltă pe gradații din front.

Ofițerii cu zâmbetul înecat în gât, se îndreptară spre mitralieră, iar lui Ilie Baciuc ia rămas porecla de „Don Caprar Ilie al Tunoiciei“.

Lt. Negulescu.

EROILOR MORȚI

Prin văi de munți, pe dealuri și'n câmpie,
Dormiți sub lespede de piatră rece,
Tot mai slăviți, cu cât vremea va trece,
Voi ce ați pierit în cruntă bătălie

Oituzul, Mărășeștii și Predealul,
In veci vor fi acele locuri sfinte
Unde-om roși în calde jurăminte
Că vom păzi deapauri idealul.

O! inima-mi s'avântă și nu poate
Să preaslăvească'n innuri de mărire,
Așa cum se cuvine—a voastre fapte,

Ce-au făurit o Românie nouă,
Ci vă șoptește plină de iubire:
Eroi ai Țării mele, slavă vouă!

Căpitan Someș

La Mormântul Eroului Necunoscut

Pe lespede ce trupul tău apasă,
Genunchii plec și fruntea mi-o înclin
Ca'ntr'un altar în fața Fiului divin,
Și raza ta pe sufletu-mi se lasă.

Nu fu al vieții tale crud declin
Cumplita-i moarte'n luptă viforoasă,
Căci jertfa ta atât de generoasă
Prin veacuri mii va străluci deplin.

Tu ești al vitejilor simbol
Deasupra-ți steaguri filfăe în vânt,
Căci pentru al Patriei scump sol

Te-ai pogorit cu glorie'n mormânt,
Și ai intrat în ingerescul stol
Smerit sărut țărâna ta de sfânt.

Căpitan Someș

CINCINAT PAVELESCU A MURIT....

Un rătăcil printre noi, Cincinat Pavelescu a fost un poet din secolul trubadurilor înamorați, ce-și tălmăceau pe strune de chitară taina iubirii, sub balcoanele castelanelor îmbrăcate în alb, ce le aruncau buchete de trandafiri și le trimeteau surâsuri sub farmecul înstelat de lună.

Ce căuta printre noi acest artist înamorat de desăvârșit? S'a născut prea târziu, a murit prea de vreme. Cu o înfățișare de femeie, cu o încredere de copil, cu un suflet curat ca sihăstria, Cincinat Pavelescu se confundă cu desăvârșirea, cu poezia lui, cu viața, cu visul. Cincinat Pavelescu a murit. Această vervă ineputabilă, această comoară de frumos, noi nu o mai avem. E sinistrul gândul, dar mai sinistru ade-vărul. Ce duh răcoritor de viață exală epigrama și poezia lui Cincinat. Ce vervă răspânda poetul în jurul său și acum vai ce regrete de nevindecat ne lasă în suflet!

Cine l'a văzut pe Cincinat odată nu-l mai poate uita loată viața. Cine l'a auzit pe Cincinat spunându-și din epigrame sau din poezii, nu se mai putea despărți de el. Ce modestie închidea acest om în caseta sufletului, îmi da impresia unei flori pline de aromă aruncată de soartă într'o livadă de bozii. Cinzeci de ani dearândul, Cincinat m'a desfătat. Ne-a îngânat cântece de leagăn, ne-a cântat avântul ca adolescenți, încrederea în iubire ca tinerii și tot poezia lui ne va mângâea bătrânețea.

Era blând ca un soare de primăvară și visător ca un apus de toamnă.

Nu sunt nici rău,
Nici tocmai blând.

Nu m'am târât, n'am pismuit,
Am fost și sunt un biet smintit,
Care visează chiar mergând.

Eu nici odată n'am muncit,
Noaptea nu dorm și ziua casc;
Poate aș fi vrut să nu mă nasc
Dar nu mă mir că n'am murit,

sau:

Căci toate versurile mele
Sunt scrise doar pentru femei,
Și pentru patru, cinci amici.....

Amici a avut mulți Cincinat și toți l-au
prețuit: Hașdeu, Caragiale, Vlăduț, Gâr-
leanu, Chendi, Iosif, etc.

Șaizeci și doi de ani și-au nins toame-
nele pe divina lui chitară, dar Cincinat a
rămas de douăzeci de ani până în clipa
morții.

Anii s'au îngrozit de tinerețea lui și

n'au îndrăsnit să treacă pe obraji poetului,
neajunsurile unei vieți de magistrat am-
bulant.

Dar pământul l-a iubit mai mult decât
noi; când ne vom plimba ca pașii șovă-
elnici pe aleia cimitirului Belu, să îngenue-
chem înaintea mormântului lui Cincinat,
să căpătăm blândețe în viață, inimă curată
de a iubi și minte senină de a pricepe.

Ecce Homo.

Sub-Locot. Bratu N. Constantin

CRONICA VESELĂ

PE RUINELE TÂRGOVIȘTEI

Parodie după Vasile Cârlova.

Bătrâne ziduri întristate, o! Monument slăvit...
D'atâtea cântece ce sună doar pentru voi! V'ați plictisit...
Cu fruntea voastră ce'altădată o ridicați semeț spre cer,
Voi vă uitați derăpănite, neînțelese. Ce mister
Vă leagă doar de urbea noastră, că încă nu v'ați dărâmat,
Când tot județul, lumea toată, în voia soartei v'au lăsat...
Eră odată un obicei să se mai de cu tencueală,
Să nu se dărâme toată cetatea asta seculară,
Să mai oprească pentru o clipă neîndurata mână a vremii,
Să le privim din când în când, în ele să vedem moșnenii...
Și astăzi chiar în jalea voastră, aveți așa un ce plăcut,
Că vin adesea'n faptul serii, când șoapta vremii v'o ascult,
Incepe încet ca să se surpe, câte un crâmpeu să cadă jos,
Pân'ce un morman de pietre va umple curtea. Ce folos
Căci bietul Cârlova sârmanul, a pus tot sufletul în voi...

Și noi am face elegii. Dar ce să mai cântăm și noi?
Căci anul acesta care vine, de va ploua așa într'una,
Nu va rămâne în picioare măcar o piatră, numai una;
S'or nărui și'n unda vremii, pe toate le-o înghiți pământul,
Atunci și urma va dispărea, când va rămâne doar cuvântul,
Căci ziduri triste dărâmate și ciuruite de furtuni
Voi arătați că toate'n lume, nu sunt decât deșertăciuni.
Puterea mea e atât de mică, ca să mai pot cânta ceva...
Așa e azi în timpul nostru, pe vremea voastră nu era...
Doară poate cine știe... nu vă pierdeți tot avântul,
Deocamdată anul acesta mulțămiiți-vă-ți cu cântul.
Căci din fonduri se repară caldarâmul de pe străzi,
Ca la anul să-l refacă, să putem face parăzi.
Lucrul merge așa de strună, nu-i nevoie ca să stee —
Pân'la anul, care vine, vor ajunge chiar tranșee.

S.-Lt. Bratu N. Constantin

PAGINA VESELĂGHICITOARE MILITARĂ.

Nu-l suferi o întreagă lună
I-ai și dà chiar o bătae bună.
O zi în schimb tu îl iubești
Când? Și pe cine? Să-mi ghicești?

Sub-Locot. Emanoil Ioan.

GHICITOARE MILITARĂ.

Ce e galben—sigilat
I-ți vine în mod automat.
I-ți dà repaus absolut
Și-ți pare rău că l'ai avut?

Sub-Locot. Emanoil.

Soldei noastre

La solda ce s'a anunțat
E-o cale atât de lungă
Că șapte luni vor trebui
Dispozitivului s'ajungă.

Sub-Locot. Bratu Const.

Cugetări

Viața omului este ca soarele; Apune,
ca a 2-a zi să răsară și mai strălucitoare.

C. N. Bratu.

Epigrame

Unui camarad-poet-ce azi îl văd pușin inert

Muzà ta era fecundă,
Dar n'am știut, că-i de o secundă,
Observ că ești epuizat
E trist, dar e adevărat!

Sub-Locot. Emanoil Ioan.

Unui camarad cochet Don-Juan

La câmp apari în guler tare,
Cu „Pinteni“ eși pe strada mare,
Dar te întreb, făr'de habar,
Ai vre-o oglindă în buzunar?.

RĂSPUNS

Unui poet

Te-ai apucat acum de scris
Și scri mereu și scri cu foc,
Puteai să-ți ți talentul închis
Noi nu ne supăram deloc.

Sub-Locot. Bratu C.

E lumea noastră plină
De oameni răi și buni
Viața însă-i lină
De știi să'mpaci și pe nebuni.

Caută a supravețui prin
ținta ce urmărești.

Sănătatea este un dar pe care:

- Tinerii nu-l văd;
- Bărbații îi dau cu piciorul;
- Bătrânii îl caută.

I. N.

NOTĂ

Comitetul revistei primește spre publicare articole dela camarazii activi și de rezervă.

— Camarazi! Intrați câți mai mulți în lupta vizată prin scopul revistei, publicat în Nr. 1 dela 5 Iulie 1934.

— Lupta spirituală ară ogorul depe care se culeg roade neperitoare ale vieții.

I. N.